

Posudek školitele na diplomní práci Jany Rezkové

Vybrané inscenace her Ivy Peřinové v NDL v letech 1977 – 89

Řeknu-li úvodem, že práce je vyčerpávající, nemám tím na mysli své několikeré čtení různých jejích partií. Naopak, již při letném prolistování je zřejmé, že autorka relativně úplně vyčerpala jak téma, tak i všechny potenciální zdroje k jeho poznání.

Přiznám se, že jsem se od širší záběru původně snažil diplomantku odradit. Poválečná historie českého profesionálního loutkového divadla a NDL zvláště je mi celkem známá a považoval jsem ji za dostatečně zpracovanou. Byl jsem ale usvědčen z „pamětnického omylu“: jakkoli se tu pracuje převážně s dobovými materiály, jejich oproštění od ideologických úliteb a side-stepů, doplnění mezer, o kterých se sice vědělo, ale zcela samozřejmě mlčelo, dává konečně normální a nikoli „normalizovaný“ obraz. Přitom tu nejde o nějaké militantní „uvádění věci na pravdivou míru“, jenom se tendenčně nic nepřibarvuje ani nezamlčuje.

Vlastní téma práce je důkladně zasazeno do příslušného historického i teoretického kontextu (především z hlediska fenoménu autorského divadla), dobře vybrané hry a jejich inscenace jsou instruktivně rekonstruovány a analyzovány, prameny se zdaleka neomezují na recenze či paměti, ale právě naopak.

Jakkoli jsem viděl nejméně jedno představení každé ze zkoumaných inscenací a mnohé i recenzoval, o jejich genezi jsem se nikdy zvlášť nezajímal. Proto jsem v tomto ohledu nemohl být autorce nijak nápomocen a naopak jsem čekal, nakolik bude tato geneze naplňovat obecné předpoklady o autorském divadle. Závěry práce ukazují, že v případě Peřinové šlo, ve zkoumaném období pak obzvlášť, přímo o kvintesenci autorského divadla, posílenou samozřejmě tím, že, vedle pantomimy, je to ze všech divadelních druhů právě loutkové divadlo, které je u nás už dlouhodobě převážně autorské.

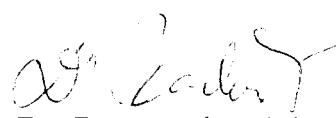
Nejsem historik, ale i jako pouhý pamětník jsem byl zděšen zjištěním, co vše je už po dvaceti letech nenávratně ztraceno. Mám na mysli především hudbu. Rval jsem si zbytky svých vlasů při zjištění, že nahrávky, kterými jsem se svého času těšil, ale už je dávno nemám, nemají ani příslušní tvůrci a neexistují ani v archivu divadla. V některých případech nejsou dochovány ani notové záznamy!

Jakkoli tedy diplomantka zpracovává období relativně nedávné, považuji její text za velice přínosný a obohacující dějiny českého divadla. Za dalších dvacet let už by se asi takto nedal vůbec napsat.

Po stostránkovém základu, který by sám po mém soudu plně vyhovoval požadavkům na diplomní práci, následuje ještě 60 stránek příloh. Práci nezatěžují, jsou jen jakýmsi „domácím úkolem z pilnosti“, ale z velké pilnosti. Tato „nepovinná jízda“ možná obsahuje i nějaké nepodstatné nepřesnosti, které však nepoškozují hlavní text.

Diplomantka akceptovala postupně všechny mé připomínky a námitky, obsahové i formální, a proto nemohu žádné další připojit. Práci považuji za plně vyhovující a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze 16. 5. 07

Dr. Petr Pavlovský

*poskytl
komentář
vzhledem k
oborové práci.*